

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр. за година 130 лева (платни на два пълти); за 6 месеца 80 лева (платни на един пълт); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предлата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления: Само предлата се печатат на последните страници. Плаща сес. 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Екзархъ Йосифъ I.
2. Скръбта на Негово Блаженство Екзархъ Йосифъ I. — † Драговитийски Епископъ Харитонъ.
3. Евангелски истини. — Т. п. Под.
4. Аз съмъ пълтъ.
5. Художественъ отдѣлъ: Изъ беседитѣ на стареца Зосима.
6. Културни проици.
7. Бележки и отзиви.
8. Изъ печата.
9. Книги.
10. Официаленъ отдѣлъ.
11. Църковна и обществена лѣтописи: I У насъ; II Въ чужбина
12. Обявления.

Екзархъ Йосифъ I.

На 20 юний 1915 г., 3^{1/2} часа следъ обѣдъ, по Божия воля се прекратиха земнитѣ дни на Негово Блаженство Българския Екзархъ Йосифъ I. Българската църква и българския народъ загубиха своя първоиерархъ, своя великъ синъ, който 38 години право правѣ дѣлото църковно и народно. Пресели се въ вѣчността Екзархъ Йосифъ I, чието име бѣ утѣха за народа, чийто животъ бѣ надежда за свѣтли дни, чийто духъ проникваше всъде изъ България, Тракия и Македония и правѣше чудеса: даваше мощъ на мишицитѣ, пламкѣ на по-ривитѣ, освѣтяваше народнитѣ идеали.

Екзархъ Йосифъ I бѣше гигантъ по умъ, великанъ по мъдростъ, светець по животъ, великъ по любовъ и беззаветна преданостъ на Църквата и народа), рѣдъкъ реанителъ на вѣрата и благочестието, безкористенъ пазителъ на православие и славянството, искренъ родолюбець съ огнено любяще сърдце, гордостъ на българския творчески умъ, титанъ на деятелна воля, уредникъ на новата българска история).

Три купнежа главно владѣха мисълта и волята на Екзархъ Йосифъ I: 1) Организиране на

Църквата; 2) Осъществяване на народния идеалъ — Санъ-Стефанска България; 3) Дигане на схизмата. И той направи всичко, каквото бѣ възможно, за да одѣловати тѣзи свои купнежи.

Животътъ му бѣ непреставаша борба. Съ мъдростта на философа, похвнатостта на великъ дипломатъ и твърдостта на яка воля, той смогна да скрѣпи нерушимо въ едно духовно цѣло двеѣ части на разединения български народъ.

Дѣлото на Екзархъ Йосифъ I е безсмъртно; то е заветъ за насъ. Не случайно предъ тлѣнитѣ останки на блаженочившия български екзархъ свидетелитѣ на неговитѣ мъдри планове за благоустройството на Църквата, сътрудничитѣ му въ върховната църковна управа, съратничитѣ му въ евангелската просвѣта на народа дадоха обетъ да възраятъ неотклонно по начертания отъ него друмъ, да живѣятъ съ неговитѣ идеали, да носятъ неговия духъ като прѣвъ между духовници и миряни, държавници и политици, революционери и мислители, носители и възплотители на народнитѣ идеали.

Скръбта на Негово Блаженство Екзархъ Йосифъ.

Жизнениятъ пѣтъ на блаженочившия български Екзархъ Йосифа, отъ началото до края, е билъ осѣянъ съ тръни. Тукъ-тамъ по него е имало по нѣкоя роза. Той, обаче, никога не се е спиралъ да се любува на тѣхъ, а всещѣло предаденъ на предначертаната целъ, съ твърди стѣпки е шествувалъ по опредѣления му отъ Провидението пѣтъ, вървайки и мислейки за себе си, казвайки и на другитѣ, че пѣтътъ къмъ съвършенство и спасение е пѣтъ на страдания и саможертви за ближнитѣ: „до славата на възнесенieto на Елеонската планина се отива презъ Голгота“.

Останалъ — още малкъ — сиракъ, безъ баща и майка, той, както и двеѣ му сестри Вела и Гана останали на грижитѣ на по-голѣмата имъ сестра Рада, оженена за добъръ и състоятеленъ мъжъ — Петъръ, който ималъ десетина души работници на чарковетѣ за гайтани и търгувалъ дори съ Босна и Херцеговина.

Известно е при какви трудни условия се е училъ той, първоначално въ Калоферъ при про-

¹⁾ Изъ речта на Н. В. Пр. св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ при погребението на Н. Блаженство.

²⁾ Изъ речта на Н. В. Пр. св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, тогава архимандритъ Стефанъ.

чутия даскалът Ботя Петковъ (баща на революционера—поетъ Христо Ботевъ), а после въ Цариградъ и Парижъ. Неговитѣ изключителни способности го издигат до висотата на екзаршеския тронъ. Но на тая висота, като Екзархъ на българската Църква, на българитѣ отъ Дунава до Бѣло и Адриатическо морета, той изпълнява Христовата заповѣдъ: „Който иска да бжде пръвъ, да бжде слуга на другитѣ“. По примѣра на Христа Спасителя той не искаше да му служатъ, а той да служи на своитѣ духовни чада и да даде душата си за тѣхъ.

Какъ изпълни Екзархъ Йосифъ служението си на църква и народъ, това е всеизвестно. Голѣмитѣ му заслуги сж неоспорими.

Въ 1902 година му бѣ устроено юбилейно честване по случай 25 годишното му екзархуване. Това честване, обаче, бѣше не повече отъ една роза, поставена на осявания му съ страдания и тръни пяхъ; това бѣше една ободряваща труженика помощъ, каквато бѣ помощта на Симеона Киринейски, комуто възложиха да понеси кръста на Голготския Страдалецъ, защото Той изнуренъ, съ обѣлно въ кръвъ отъ трънения вѣнецъ лице, бѣ падналъ подъ тежестта на кръста; това бѣ едно старание да се поутеши безутешния български Екзархъ, заедо тогавашното българско правителство се бѣ съгласило да има въ центъре на българщината и на Македония — въ Скопие сръбски владика. Екзархътъ не можеше да се помири съ това положение. Той пробива на църковната и национална твърдина сжщевременно бѣше отровна стрела, забита въ сърдцето на Екзархъ Йосифа. Отъ тогава насамъ на неговото умно и кротко лице вече не се видѣ усмивка и радостъ, а все по-дълбоко се очертаваше неизказана скръбъ. Тая скръбъ не се премахва, а напротивъ се увеличи и въ 1908 година, годината на „Хуриета“, на който младитѣ и лекомисленитѣ се радваха и възлагаха надежди. Въ тая „Хуриетъ“ Екзархътъ видяше ново покушение противъ българщината въ вилаетитѣ. Известни сж следъ това обезоръжаването на българитѣ въ Македония и кланетата въ Щипъ и Кочани.

Радостъ почувствува и приживѣ Екзархъ Йосифъ въ началото на 1913 година, когато победоносниятъ български войски бѣха стигнали на Чаталджа, до стенигѣ на Цариградъ. Но и тая радостъ на Екзарха бѣше кратковременна. Тя бързо замина на село сѣнка, като да е била на сѣнь. Скоро дойде нещастната междусъюзнишка война и позорния Букурешки миръ. Екзархътъ не можа да понесе това разграбване на паството му и на българскитѣ земи; това крушение на църковнитѣ ни и национални идеали.

Следъ това вече нито радостъ, нито усмивка се появи на неговото страдалческо, но все пакъ украсено съ ореола на достоинство и благодостъ умно лице.

„Скрѣбта ми, — казваше той—е голѣма, неопикуема. Азъ скръбъ безутешно. Въ Евангелието се казва, че Рахилъ плачела за децата си и не можела да се утеши, защото вече ги нѣма, и азъ сжщо тѣй не мога да се утеша за изгубеното ни паство, за изгубенитѣ ни земи въ Добруджа, Тракия и Македония. Колко щѣше да бжде по-добре за мене да бѣхъ умрѣлъ въ Цариградъ въ началото на 1913 г. когато българскитѣ войски бѣха на Чаталджа, когато въ Цариградъ се чуваха топнитѣ гърмежи на българската артилерия, ко-

гато турцитѣ въ панически страхъ изпразваха Цариградъ и бѣгахъ въ Мала Азия, а които не може да бѣгатъ, особено тия отъ Ортакойо чрезъ свои пратеници ме молѣха да ги взема подъ свое покровителство при победоносното влизане на българскитѣ войски въ града; когато мнозина, между които и видни кореспонденти на европейски вестници молеха да имъ дамъ по една визитна картичка, за да бждатъ допуснати до церемонитѣ по тържественото влизане на българския царъ въ Цариградъ и коронаванетоъ му въ Св. София“...

Блаженопочивиятъ Екзархъ Йосифъ достойно и праведно изпълни своя дългъ. Той е намѣрилъ у Христа — Небесния Царъ, утѣха и успокоение на любвеобилната му и състрадателна душа. А намъ остави да помнимъ и одѣлотворимъ заветитѣ му, та за църквата и народа ни дойдатъ по-свѣтли бждини.

† Дравовитайски Епископъ Харитонъ

Евангелски истини.

мат. 8,5 — 13.

Господъ Исусъ Христосъ дойде на сѣта да лѣкува болнитѣ и утешава страдащитѣ, съ небесенъ миръ и вѣсна радостъ да обдарява всички, които вѣрватъ въ Неговото Име. Мнозина, изтерзани отъ грѣхове и болести, се събраха около Него. Съ чиста наслада слушаха Неговото божествено слово. И Го обичаха. А Той, понесълъ грѣховегѣ, болеститѣ и скръбитѣ на цѣлия свѣтъ, ходѣше по градове и села и зовеше всички да тръгнатъ следъ него. На вѣрващитѣ даваше утѣха и изцѣление. Обещаваше царство небесно.

Единъ день влѣзе въ Капернаумъ. Около Него, както винаги, се събра много народъ. Тукъ, въ този градъ, стана чудо—изцѣленъ бѣ единъ разслабенъ. Едно отъ многото чудеса, които Господъ извърши за благо на сѣта. То бѣ отговоръ на пламенна молита, благословение за любовта на господаръ къмъ слуга, на човѣкъ къмъ човѣка, печатъ на дълбоко смирение, свидетелство за велика и твърда вѣра въ всеилната Божия милостъ.

Вѣрвѣдъ навалицата се появи единъ стотникъ, началникъ на войницѣ отъ римския гарнизонъ. По лицето му се четѣше голѣма тѣжа. Той се приближи до Спасителя и Му каза „Господи, слугата ми лежи у дома разслабенъ и люто страда“ (Мат. 8,6). Чудно! Този човѣкъ бѣ езичникъ. Неговата религия не го подбуждаше да обича робитѣ. А той живѣеше съ толкова голѣма обичъ къмъ своя слуга. Езичникътъ имаше възможностъ да бжде винаги съ Христа, да слуша Неговитѣ кротки слова за царството Божие, въ което всички сж равни предъ Бога, въ което всички сж чада на Небесния Отець. Но все пакъ видяше въ лицето на своя слуга братъ и човѣкъ, достоенъ за обичъ и преданостъ. И мѣка сполаваше гърдитѣ му при мисълта, че живогътъ на клетия нещастникъ се намира въ опасностъ. Колко великъ и свѣтълъ примѣръ за нашата съвременностъ! Нѣкои измежду христииянитѣ въ днешно време мислятъ като езичници. Споредъ тѣхъ, слугитѣ нѣматъ право на истински човѣци. Тѣ спокойно отричатъ тѣхното човѣшко достоинство. Надсмиватъ се надъ тѣхъ. Оскъряватъ ги. Биятъ ги, често пакъ немощно. И въ тая своя жестокостъ тѣ забравятъ, че слугитѣ съ потъ на чело имъ носятъ доволство и радостъ, че безъ тѣхната помощъ живогътъ имъ би протекълъ пусто и безпокойно. Тѣ забравятъ, че „Богъ, Който произведе отъ една кръвъ цѣлия родъ човѣшки (Левн. 10,25), не гледа на лице,

(Рим, 2,11), че всички предъ Него сж равнотени—робътъ и господарьтъ, царьтъ и войникьтъ, ученягьтъ и простягьтъ. Святата Църква, като напомни великото дълго на капернаумския стотникъ, подканя всички господари и работодатели да обикнатъ тия, които имъ служатъ, винаги да имъ отдаватъ достойна награда, да за живягьтъ въ миръ и благоденствие. Нека всички знаятъ, че тамъ, където се глчкатъ правата на човька и се унижава неговото достоинство, духътъ на истината и радостята не цари. Тамъ рано или късно настъпватъ катастрофи, рушатъ се блага и постижения, превръщатъ се въ развалини ценноститъ на моция човьски размахъ. Господари, никога не забравяйте, че вашитъ служители сж създадени като васъ — сж образъ и подобие Божие, че тѣ принадлежатъ къмъ числото на малкитъ братя Христоси! Бъдете нагъ тѣхъ! Ценете ги, за да ви ценятъ! Когато тръгнатъ по пътя на порока и престжлененето, доведете ги при Небесния Лъкаръ! И очаквайте сж вѣра небесно изцѣление.

„Господи, се молше нѣкога стотникьтъ, слугата ми лежи у дома раслабленъ и люто страда“. Исусъ се аслуша въ тая гореща молитва и въ отговоръ ми каза: „Ще дойда и ще го излѣкувамъ“ (Мат, 8,6—7). Нецастиятъ човькъ не изяви устно своята вѣра въ Сина Божие. Но Сърцеевецътъ надникна на неговитъ сърдечни тайни и видѣ пламъка на едно велико упование дълбоко, дълбоко въ глджинитъ на душата. Загоява обеща да излѣкува раслаблениа. Въ Капернаумъ имаше и други болни. Но всички не получиха изцѣление, защото не всички имаха вѣрата на стотника. Така е и днесъ. Мнозина влизатъ равнодушно и хладно въ Божия домъ. Произнасятъ молитви. Палятъ свѣци. Искать, но не получаватъ, защото душитъ имъ сж чужди за нежнитъ чувства на синова преданостъ къмъ Бога. И въ днешно време ставатъ чудеса. Раслаблени се дигатъ отъ своитъ постелки и ходятъ. Но чудеса ставатъ само тамъ, дето цари смирено съзнание за човьшкото безсилие, дето хората сж пламенно усърдие търсятъ Божията милостъ. Искать ли Богъ да чуже твоятъ воли, когато бедствия връхлетятъ надъ тебе? Не падай духомъ. Бъди чуждъ на ропота и отчаянието! Подигни нагоре своя духовенъ взоръ, пълненъ съ надежда, любовъ и вѣра! Моли се вължковено, чисто и предано. Гледай въ молитвата си да не грѣшишъ, да не искашъ това, което не е полезно за твоего спасение, което не е угодно на волята Божия. Никога не забравяй, че Богъ допуща страданията, скърбитъ, бедствията, защото чрезъ тѣхъ човькъ познава цената на своя животъ, омпоме се, въразумява се и се смирява, защото чрезъ тѣхъ човькъ стана твърдъ и смѣлъ, прекланя се смирено предъ нуждата отъ саможертва за благо на всички страдаци, познава своето нищожество и изповѣдва твърдо и смѣло величнето на Бога.

„Господи, каза стотникьтъ на Спасителя, азъ не съмъ достоенъ да влѣзешъ подъ покрива ми; но кажи само дума, и слугата ми ще оздравѣ“ (Мат, 8,8). Колко искрено и чистосърдечно, колко дълбоко и велико смирение! Колко силна и трогателна вѣра! Тоая човькъ познаваше своята духовна нищета. Чувствуваше, колко далече стои самъ той, единичникъ, високопочитаниятъ римски военачалникъ, отъ блага, кроткъ и смиренъ Учителъ. Загоява намираще себе си недостоенъ... Ние слушаме думитъ на стотника и мислимъ за нашето време. Какво ли било, ако Христосъ дойдѣше видимо между насъ и тръбнеше изъ нашитъ улици?... Ще иска да влѣзе въ нашитъ домове, за да ни излѣкува... Какъ ли ще Го посрещнемъ? Ако сме наларени съ земни величия, съ слава и почтъ, нѣма ли да кажемъ: „Тоая беденъ Учителъ отъ нѣкогашния Галилая трѣбва да счита за честь, че влиза въ нашия домъ?“ Той възри наистина

чудеса. Но нали и ние имаме, властъ, богатства величие? Нали всички ни почитатъ? Нали всички ни се поклонятъ? Сега Христосъ се движи между насъ не тѣя, както нѣкога. Сега Той е невидимъ. Но тия, които приличатъ на евангелския стотникъ, Го чувствуватъ въ себе си и Го виждатъ въ образитъ на Неговитъ най-малки братя,—въ тѣжнитъ образи на всички нецасти, презрѣни, охуленни, отринати. Тѣхъ тѣ обичатъ. За тѣхъ се жертуватъ. Тѣ знаятъ, че както сградата не може да устои на природнитъ стихии, ако нѣма здрави основи, така и живото на християнина не може да бѣде творчески и спасителенъ, ако въ него нѣма смирение. Християнино, искашъ ли да блжешъ единъ отъ пѣрвитъ въ царството Божие? Считай себе си посленецъ! Следи на последното място на божествената трапеза въ Църквата Божия. Никога не мисли за земно величие!

Ти можешъ да кажешъ като стотника: „И азъ съмъ подвластенъ човькъ и имамъ менъ подчинени войници; едному казвамъ: върви, и отива; и другому: дойди, и дохожда; и на слугата си: направи това, и прави“ (Мат, 8,9). Ти можешъ да кажешъ като него. Но трѣбва и да блжешъ като него. Стотникьтъ вѣрваше, че както самъ той се подчинява и изпълнява волята на своето началство, както тия, които нему сж подчинени, слушатъ и оцѣлотоваряватъ всички негови разпоредби, така и всичко въ видимия и невидимъ свѣтъ се подчинява на Началника Господа на живота и смъртъта. Вѣрвай и тия като него, защото само по тоя пътъ ще получишъ помощъ и утеха отгоре.

„Господи, кажи само дума, се молше нѣкога стотникьтъ, и слугата ми ще оздравѣ“. Спасителъ го погледна кротко, любвеобилно. Следъ това се обърна къмъ всички, „които възрѣха подире Му“ и зоговори: „Истинна ви казвамъ, нито въ Израила намѣрихъ толкова голѣма вѣра. И казвамъ ви, че мнозина ще дойдатъ отъ изтокъ и западъ и ще насѣдватъ на трапеза съ Авраама, Исаака и Иакова въ царството небесно, а синове тѣ на царството ще бждатъ изхвърлени въ външната тѣмнина; тамъ ще бжде плачъ и скърбене съ зѣби“ (Мат, 8,11—12). Израилтянитъ бѣха „народъ избранъ“. Притежаваа свещени писания, чрезъ които векозавезнитъ пророци съобщили на свѣта за идането на Месия. Но, възрѣйки това, тѣ нѣмали голѣмата вѣра на капернаумския езичникъ. Иудентъ не приеха Спасителя, макаръ и да възрѣли предъ тѣхъ велики знамения и чудеса. Тѣ сами осиджа себе си. Разсѣяни по всички крайща на земята до днешъ днешъ тѣ продължаватъ да носятъ върху своитъ плещи тежестята отъ проклятието за великия грѣхъ. А воинствувашата Църква Христова нарастна. Отъ всички страни на свѣта се повинаха безбройно мъченици, изповѣдници, свети, които прославиха чрезъ своя саможертвенъ подвигъ Спасителя и получиха негленни небесни вѣнци, като синове на свѣтлината и членове на гържествувашата небесна Църква. А Иудентъ, макаръ и да бѣха „народъ на завѣта“, макаръ и да имаха въ сравнение съ езичнитъ по-големо право да взематъ участие въ Царството на Месия, въ блжания животъ ще бждатъ изхвърлени вънъ отъ предѣлитъ на това царство, въ вѣчната тѣмнина.

Такава е участята не само на Иудентъ, но и на всички, които иматъ сърдята жестоки и студени, чужди за жара на молитвата, недостойни за подвига на вѣрата и любовта. Въ днешно време „синове на царството“ сме ние, християнитъ, новиятъ Израилъ. Измеждъ насъ мнозина боледуватъ. Колко раслаблени тѣла има въ живота! Колко души, покитени отъ силитъ на ада! Искаме щастие, радость, покой. Търсимъ и копнемъ за блжественно. Но то бѣга отъ насъ, скрито, чуждо за воплитъ и въздишкитъ. Нѣкога Исусъ Христосъ похваля стотника за голѣмата му вѣра и му рече: „Иди си и,

както си повървал, нека ти бже.* „И слугата му, разказва Св. Еван, Матей, оздравѣ въ сжциа часть“ (Мат. 8, 13). Стана чудо чрезъ творческата сила на Господа.

Нестихащиятъ огнь на молитвата, въздишевно то величие на смиренето, чистата и свѣтозарна стихия на любовта, вѣрата и надеждата—ето какво притежаваше езичникътъ отъ Капернаумъ. Ето отъ какво се нуждае днешниятъ човѣкъ! Ето силитѣ, чрезъ които и въ днешно време човѣкъ може да бже свидетелъ на велики чудеса! Ние обикновено малко се молимъ. Малко се смиряваме. Малко обичаме. Малко вѣрваме. Почти не се надеждаме. Затова нѣмаме успѣхъ. Затова не можемъ да осмислимъ и ошастливимъ своя животъ.

Стотникътъ отиде при Христа съ чистотата на добъръ християнинъ. И Господъ се отзова милостиво и всецело на молитвата му. Нека и ние съ сжщитъ чувства отидемъ при Спасителя. Да премахнемъ отъ своя жизненъ пѣтъ грѣхитѣ на гордостъ, злоба, лицемерие, униние и невѣрие. Да стоплимъ сърдцата си съ жива любов! Да свѣтнеме съ дѣлата си и освѣтимъ мрачните глѣбини на живота! Да се молимъ винаги—въ дни на радостъ и потреси—като стотника: „Господи, ние не сме достойни да вѣдѣешъ въ нашитѣ домове; но какви само дума и ние и нашитѣ близки ще бждемъ здрави и шастливи.“

Т. п. Год.

Азъ съмъ пѣтътъ.

Бжди чистъ по сърдце и Богъ ще пребже въ тебе. Блажени сж чиститѣ по сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога.—Може ли човѣкъ да има Бога въ себе си?—Такова състояние душата би ли могла да понесе?

Да! Ето защо.

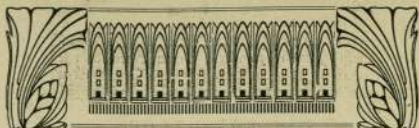
Когато душата се приближи до Бога и встѣпи въ небесното светилице, тя принася въ жертва всичко житейско, усѣща всеочистващата прелесть на божественото, съ него осветява всичко земно и се връща съ нова свѣтлина въ земния мракъ за осезателно творчество. Безъ умора, съ радостъ и успѣшно тя върши всичко добро. Въ тѣзи творчески прояви душата не само не забравя Божийтѣ думи и получената отъ небесното светилице свѣтлина, но у нея се усилява стремекътъ да бже постоянно съ Бога, за да се ъутвърди волята въ доброто, да се успокои сърдцето въ страданията, да се разпренатъ съмненията, които мжчатъ ума.

Христосъ е пѣтътъ за душата къмъ небето. Той слѣзе отъ небето, стана човѣкъ, за да заведе хората на небето. Нему трѣбва да приготвимъ жилище въ душитѣ си, за да се възвисимъ къмъ Бога.

Христосъ е Пѣтътъ, Истината и Живота.

Отци,

Погрижете се, штоо църковната литература да бже разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Изъ беседитѣ на стареца Зосима.

(„Братя Карамазови“—Ф. М. Достоевски)

Азъ познавахъ единъ „борецъ за идея“, който самъ ми е разправялъ, че, когато го лишили въ затвора отъ тютюнъ, той дотолкова билъ измжченъ отъ това лишение, че едва не отишълъ и не предалъ своята „идея“, само да му дадатъ тютюнъ. А пѣкъ такъвъ човѣкъ казва: „Отивамъ да се боря за човѣчеството“. Е, къде ще отиде такъвъ човѣкъ и на какво е способенъ той? Може би на нѣкоя временна постѣпка само, но задълго нѣма да издържи. И не е чудно, че вмѣсто свобода сж изпаднали въ робство, а вмѣсто служене на братолюбieto и на човѣшкото единение сж изпаднали, напротивъ, въ отединение и уединение, както ми говорѣше, въ моята младостъ, моятъ тайственъ гостъ и учителъ. А затова въ свѣта все повече и повече гасне мисълта за служене на човѣчеството, за братство и цѣлността на хората и наяснога тази мисль се посрѣща вече дори съ присмивка, защото какъ ще отвикне отъ привычнитѣ си, къде ще отиде този робъ, шомъ е толкова привыкналъ да насна безбройнитѣ си потребности, които самъ си е измислилъ? Той е въ уединение и какво му влиза въ работа дѣлото? И достигнаха дотамъ, че натрупаха повече предмети, а радостта стана по-малко.

Друго нѣщо е монашескиятъ пѣтъ. Нааъ послушанието, поста и молитвата дори се смѣятъ, а между туй само въ тѣхъ е пѣтътъ къмъ сжцинската, вече истинска свобода; отсичамъ отъ себе си излишнитѣ и ненужни потребности, смирявамъ самолюбивата си и горделива воля и я бичувамъ съ послушание и достигамъ съ това, съ Божията помощъ, свобода на духа, а съ нея и духовното веселие! Кой отъ тѣхъ, прочее, е по-способенъ да издигне една велика мисль и да трѣгне да ѣй служи.— уединениятъ ли богатшъ или този, освободенъ отъ тиранията на нѣщата и навичитѣ? Коравъ монахъ заради уединенето му: „Усамотилъ си се ти, за да спасишъ себе си въ мнѣстирскитѣ стени, а си забравилъ братското служене на човѣчеството“. Но да видимъ още, кой повече ще устрѣтства въ братолюбieto? Заштоо усамотенето не е у насъ, а у тѣхъ, но не виждатъ това. А между насъ още отъ древността сж излезли народни дейци,—защо да ги нѣма и сега? Сжщитѣ смирени и кротки постици и мълчаливици ще възстанатъ и ще трѣгнатъ за велико дѣло. Отъ народа е спасенето на Русия. А рускиятъ мнѣстиръ открай време си е билъ съ народа. Шомъ народътъ е въ усамотение, и ние сме въ усамотение. Народътъ вѣрва както вѣрваме и ние, а не вѣрващиятъ деелъ у насъ, въ Русия, нѣма да направя нищо, дори ако е искренъ по сърдце и гениаленъ по умъ. Помнете това! Народътъ ще посрещне атеиста и ще го надвие, и ще стане единна, православна Русия. Пазете народа! Пазете сърдцето му! Възпитавайте го въ тишина! Ето ашиякъ монашески подвигъ, защото този народъ е Богоносецъ.

Изъ живота на Пловдивската духовна семинария.

Май е особено радостенъ за пловдивскитѣ семинаристи. Отъ нѣколко години насамъ презъ тоя месецъ се уреждатъ екскурзии. Екскурзианти сѣ истински празници за паисонеритѣ. При тѣхъ ученицитѣ се освежаватъ, запознаватъ се съ хубоститѣ и забележителноститѣ на страната ни, обикватъ по-съзнателно родината си.

Този година се уредиха две екскурзии: едната съ абитуриентитѣ до Бургазъ—Поморие—Несебъръ и обратно презъ Сливенъ, другата съ останалитѣ ученици до София, — Перникъ—Рилския манастиръ. Въ първата участвуваха всички абитуриенти, петъ души учители, начело съ Преосвещения Ректоръ, св. Смоленския Епископъ Г-нъ Евлогий. Отъ Пловдивъ екскурзиантигѣ потеглиха на 2-й май. Близката раздала на абитуриентитѣ правѣше екскурзията имъ прощальна, мила и задушевна.

Въ Бургазъ екскурзиантигѣ бѣха посрещнати отъ архиерейския намѣстникъ, прот. Д. п. Николовъ, всички свещеници, нѣколко бивши питомци на Пловдивската семинария и много братствени членове и членки. Нескривана радостъ близна въ очитѣ на абитуриентитѣ, утрешни Христови работници. Още въ първия градъ тѣ сѣ посрещнати като желани гости. Разбраха, че въ състоящата имъ борба за истината ще иматъ не само съчувствието, но и подкрепата на по-възрастнитѣ отъ тѣхъ и на всички добри християни. Наставени бѣха у братствени членове. На суринята нѣделя, се черкуваха въ храма „Св. св. Кирилъ и Методи“. На св. Литургия пѣха хорowo, а абитуриентътъ Андреевъ Стефанъ произнесе прочувствена и убедителна проповѣдь.

Надвечеръ екскурзиантигѣ заминаха за Поморие. Тукъ бѣха настанени въ манастира „Св. Георги“. Лобезниятъ и деятеленъ игуменъ бѣ направилъ всичко, за да помнятъ дълго и учители и ученици неговото голямо гостоприемство. На другия день, следъ като разгледахъ Поморие, заминаха съ каруци за Несебъръ. Пѣтьтъ лжкатуши все покрай брѣга. Ученицитѣ, шасливи, изъ цѣлия пѣтъ се надпѣваха съ морето.

Нѣколкото десетни църкви, останали отъ първитѣ християнски времена и срднитѣ вѣкове въ гр. Несебъръ, устояли на всички бури и превратности презъ вѣковетъ, убедително доказватъ, че трайно е само изграденото за

служба на истината, че вѣчно е само изграденото върху Христовата вѣра. Екскурзиантигѣ разгледахъ по-забележителнитѣ църкви и надвечеръ се завърнаха въ Поморие. Останаха приятно изненадани и зарадвани отъ това, че тукъ бѣ пристигналъ св. Сливенскитѣ митрополитъ г-нъ Иларионъ, който на сутринята, при тържване, ги благослови и имъ даде отечески напѣтствия.

Въ Сливенъ екскурзиантигѣ бѣха посрещнати, нагостени и изпратени отъ свещеницитѣ също така задушевно. За малкото време, съ което разполагаха, тѣ разгледахъ нѣколко фабрики и забележителности на града и вечерта на 5-й се отправиха за Пловдивъ.

Въ екскурзията съ ученицитѣ отъ I—V класове. Участвуваха 156 ученици, 9 души учители и Преосвещения Ректоръ. Въ София имъ бѣ устроена мила и неочаквана срѣща отъ учителската колегия и ученицитѣ на Софийската семинария. На гарата бѣха посрещнати отъ св. Траянопольския Епископъ г. Антипъ, ректоръ на Семинарията и всички учители, а въ двора на семинарията — отъ ученицитѣ. За пръвъ пѣтъ питомцитѣ на двѣтъ Семинари се срѣскаха, а добре е тѣзи, които ще работятъ на една нива, по-често да се виждатъ и опознаватъ.

Следъ обѣдъ сѣщия день екскурзиантигѣ посетиха Св. Синодъ и се представиха на Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ св. Видинския Митрополитъ г. Неофитъ и на св. Софийския Митрополитъ г. Стефанъ, които ги благословиха и имъ дадохъ архипастирски наставления. На следния день, нѣделя, черкуваха се въ Семинарската църква и участвуваха въ богослужението съ пѣние. Ученикътъ Пировски Тоноу произнесе вдъхновена проповѣдь. Следъ обѣдъ разгледахъ забележителноститѣ на града. Една часть ходиха и въ с. Бояна. Въ понеделникъ рано сутринята се отправиха за Рилския манастиръ.

Рила и Рилсиятъ манастиръ сѣ давъ символа на българското величие. Последниятъ ни разкрива и творческото дѣло на българския мистицизмъ, силата на християнската вѣра и благочестие. Между неговитѣ стени човѣкъ може да предакуси сладкитѣ плодове на себеприцанието и бор-

бата съ свѣтовната суета и порочност. Това разбираха и чувствуваша пловдивскитѣ семинаристи и искаха по-скоро да зърнатъ българския Иерусалимъ и се поклонятъ на вѣлнитѣ чудотворни мощи на Св. Ивана.

Въ манастира бѣха посрещнати и настанени като желани гости. Игуменътъ прояви мили грижи. На сутринта Преосвещенятъ Ректоръ отслужи св. Литургия, следъ което всички обходиха постинищѣ, разгледаха музея и другитѣ забележителности на манастира. Два дим бѣха достатъчни, за да почувстваватъ душицѣ на ученицитѣ силата на най-великия български светец и значението на неговия манастиръ. Напустаха великата българска светиня съ ревност да подражаватъ въ вѣрата и благочестието на нейния основателъ.

Посрещането въ Перникъ надмина всички очаквания. На гарата бѣха излъзли минния свещеникъ протъ Л. Йон-

чевъ, свещеницитѣ, административния директоръ на минитѣ, членовѣтѣ и членкицѣтѣ на брaтството, начело съ духовата музика на миньоритѣ. Слосенитѣ отъ това блѣсково посрещане ученици бързо се свързѣха и отговориха съ сърдечни и въздушевени пѣсни. Благодарение голѣмитѣ грижи на свещеницитѣ и съдействието на минното управление ескурзанитѣ бѣха много добре настанени. Приятно впечатление направиха на гражданитѣ стегнатитѣ маршируващи редици на ученицитѣ при идване и з-минаване. Въ Възнесение Господне се черкуваха въ църквата „Св Иванъ Рилски“ и хубавото и стройно пѣние на ученицитѣ умилъ богомолцитѣ.

Г. Т.

БЕЛЕЖКИ и ОТЗИВИ

Беззакония. Питамъ Ямболския протестантски пастиръ на какво основание е узаконилъ брачното съжителство: 1) на православнитѣ Василъ Ц. Гицовъ, отъ гр. Ямболъ и Марийка В. Сябена, отъ с. Ботево—Ямболско? 2) на Иванъ Францъ Подорошекъ, католикъ, съ православната Тинка Г. Тасена, изъ гр. Струмица, Македония, живущи въ гр. Ямболъ, на които е отказанъ бракъ по православния обрядъ по липса на редовни документи? 3) на православнитѣ Никола Т. Овчаровъ, отъ с. Винарско, Лятоско и Иванка К. Петрова отъ сѣщото село? 4) на православнитѣ Митко Иа. Качулевъ и Мария К. Карагъзова — и двамата отъ гр. Ямболъ.

До кога безнаказано ще се вършатъ беззакония?
Прот. Ст. Яневъ.

С. С. Р. отново е въ уста на всички. Отбелязватъ се подготвянитѣ реформи — нова конституция и ново брачно право.

Наистина, отъ 26. V. 1936 г., следъ много посочки отъ Маркса, Енгелса и Ленина, въ страната на съветитѣ заговориха на новъ гласъ: „Настжило е време да се оформи и затвърди новъ семеенъ мораль“ („Из-

вѣстия“). „Майка! Тази дума е свята само у насъ“ („Трудъ“), а въ буржуазнитѣ страни тя е безъ съдържание и лицемерна. „Любовъ, бракъ, семейство само у насъ иматъ съдържание и правятъ интимния животъ на хората щастливъ и свободенъ. Въ буржуазнитѣ страни тѣ сж фалшиви и морално уродливи“. („За Индустриализацию“). „Само у насъ законитѣ, които ще ограничатъ абортитѣ, сж изразъ на една нова историческа действителностъ, а не на лицемеритѣ на властващата класа, както е въ буржуазнитѣ страни“ („Извѣстия“).

Така пишатъ *сега* болшевишкитѣ вѣстници. Изуми сж, че *до вчера* — пакъ съ множество посочки отъ Маркса, Енгелса и Ленина — тѣ отричаха и семейство, и бракъ и любовь, даваха пълна свобода за абортирание и именуваха контрареволюционеръ, реакционеръ оногова, който дрзѣтѣше да защитава семейството, бракъ и любовь. Който отрича семейството и любовьта, който не защитава провъзгласения отъ Сталинъ новъ мораль, *сега* се обявява за реакционеръ и контрареволюционеръ, за не социалистически гражданинъ.

Независимо отъ тѣзи противоречия въ съветската действителностъ има итѣщо, което нашески и чужди писачи не долавятъ и поради това величатъ новитѣ болшевишкѣ реформи.

За отбелязване е, че болшевицитѣ *сега* обявяватъ само думата *майка* за света, а думата *баща* още не е обявена за такава. *Задълженията* на бащата сж определени, но *правата* му — не. Освенъ това, думата

майка е света не за децата, а за правителството, за фабричния и кохозния управи, за малки и голъми началници, Родителскитѣ чувства не сѣ осветени, Майката се тачи само като необходимъ инструментъ, а не като жива личностъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

„Джа“, бр. 145. Нѣма революция, нито държавенъ превратъ, които да не сѣ извършени чрезъ нарушение на господствующия законъ на държавата. И никоя революция не е минала по пътя на историята, безъ да създаде непосредствено или въ единъ по-късенъ моментъ обществено хаосъ.

Руската революция има, може би, най-интересния лѣтописъ отъ всички революционни епохи. Въ течение на двадесетѣ години руската революционна доктрина претърпя небивали преобразования. Дилектиката сломѣ „непогрѣшимостта“ на догмитъ, за да биде ясно днесъ на всички, освенъ на най-бавнитѣ мозъци, че политическитѣ форми и методи се мѣнятъ заедно съ живота и неговитѣ нужди.

Дълго време СССР живѣе подъ знамя на пролетарската диктатура, която не признавае гражданна и човѣка като самостоятелностъ.

„Слово“, бр. 4182. „Не страхѣте, но работете и голѣма образователна сила. Отъ чувствата, които изпитватъ децата къмъ учителя, училцие, другари и околна обстановка зависи много и успѣхътъ имъ. Да се третира детето въ училище като робъ или папагалъ е обикновено явление.

Знакитата не сѣ единственото сигурно средство въ борбата за съществуване. За да успѣе индивидътъ въ днешния усложненъ животъ, изискватъ се и други качества: самостоятелностъ, инициатива (починъ) и творчески духъ. Оцеството се нуждае днесъ не само отъ учени хора, но и отъ самостоятелни, волеви индивиди, които ще вложатъ най-добритѣ си сили за обновя на живота, които ще ратуватъ за благоденствие на родъ и родина.“

„Заря“, бр. 4422. „Въ Москва е излязла книгата на Корней Чуковский за литературнитѣ преводи. Въ нея авторътъ се наднива надъ навицѣтѣ на писателитѣ-преводачи да преинававетъ романитѣ на буржуазнитѣ писатели. Ето нѣкои перли излъчени отъ Чуковский изъ превода на романа на Вудхаузъ „Палмоиятъ островъ“. Цитираме:

У автора: „Потъвайки въ въздушницата, болната протегна на свещеника рѣка и прошенна: — Отче свети, радвай се, че въ виждамъ“.

Въ превода: „Болната като се надигна подобострастно, тръгна къмъ свещеника, който потрѣвасе голѣмия си коремъ и му каза:

— Бждете спокойни, моитѣ пари, съгласно волята ви, ще отидатъ за манастира“.

Е. Багряна — „Сърце човѣшко“, стихотворение, издава „Хемусъ“, София, 1936 г. Цена 50 лв.

Е. Багряна, една отъ най-добритѣ ни поетеси, е издадала до сега две книги стихотворения „Вѣчната и Святата“ и „Звезда на моряка“. Сега предъ насъ е и третата ѣ книга — „Сърце човѣшко“.

Поетическото богатство на тия книги е значително. Лекъ музикаленъ стихъ, сочни образи и чисто емоционално изживяване, топлина и сърдечностъ, — това сѣ качества на Багряна като поетеса, които ѣ осигуряватъ едно завидно мѣсто въ лириката ни.

Плътъ отъ „Вѣчната и святата“ до „Сърцете човѣшко“ се указа плодотворенъ за Багряна: помана отъ неизпитанитѣ радости въ чудни далечни страни („Звезда на

моряка“) — душата политна възторжена, поиска да овладѣе пространствата, моретата, планетитѣ, ала на края пакъ се самоуплажи и остана съ своята скръбъ.

И други пътъ на това мѣсто сме изтъкавали, че религиозни мотиви намираме и почти въ творчеството на всѣки нашъ поетъ. Ала у Багряна, доколкото ги има, тия мотиви сѣ значително задълбочени и обгорени сѣ непосредно чувството и топлина. Да вземемъ цикъла „Колета“.

Ти си златната каибана на надеждата и гласътъ на ангела у насъ, и онази свѣтла сила, що извежда отъ скръбъта — къмъ творчески екстазъ!

О Господи, презъ тази вечеръ бѣла — съ каибаненъ звънъ, съ таманенъ димъ и ситѣвъ, спуни се надъ земята, зажадѣла за твоа лъкъ — и спри на всѣки прагъ!

Сполучливо и съ поетическа изрѣчителностъ и дълбочина е дадена Божиата закрила на свѣта: безъ Бога, свѣта въ престаивитѣ поетесата е като земя, която отдавна не е оросявана отъ напоителенъ дъждъ, напукала се е, зажадѣла е и чака Божиа лъкъ, който ще оведи човѣшкитѣ души, ще посѣе въ тѣхъ любовь, ще ги обналежи и така ще изчезне всѣкава скръбъ и отчужденостъ между хората.

„И виждамъ пакъ лица засѣбни, предъ празника набожно ясни, Рожъ деца около мене, наидило предъ иконостаса“.

Всрѣдъ природата човѣкъ си откъдва, възражда се доближава се до Бога и забравя всѣкидневнитѣ си грижи и тѣла.

Она, който нѣма близикъ въ свѣта, който не дарява любовь на ближния си, живѣе пустъ животъ.

„Цѣлнитѣ свѣте и за него познатъ и пустиненъ — въ щѣлия свѣтъ той е все така чуждъ и самнитъ“ („Вѣлни“)

Жената пази света и неизмѣнна любовь за своя мжжъ, който, подаменъ отъ скитнишки гласове, се е зарѣялъ по свѣта. Ала жената, предана и вѣрна, го зове, тѣ пази за него чиста обичъ и съ нея иска да го утеши, да покрие съ забавене всички горчивини, които той е изпиталъ въ скитничеството си.

„Вижъ ме — сжша срѣдъ безброй промѣни, Вижъ ме — чиста въ чиста свѣтлина, вижъ ме — първата и сетна — мене, твоата и вѣчната жена!“

Това е поетическото богатство на новата книга на Е. Багряна. Разбира се, вѣчно неспокойниятъ духъ на поета поинкова живѣе и съ противоречия, излава въ скръбъ, търси, зове — и пакъ се издига къмъ висинитѣ, къмъ небето и Бога.

Топлотата и искреностъта, която намираме въ стихотворенията съ религиозни мотиви у Багряна, показватъ, че въ това отношение тя би могла да даде много нѣщо.

Тревожното и материалистично време, което живѣемъ приема като откровение словата на она поетеса, които начосватъ погледитѣ на хората къмъ Бога, къмъ съкровения животъ на душата.

Защото иначе свѣтътъ наистина би билъ пустъ и между хората би имало само скръбъ и отчужденостъ.

С. Царевски.

Н. Алексиевъ. *Мачола Майсторъ. Драма въ петъ действия.* София 1936 г. Стр. 55. Цена 10 лева. Удобрена и препоръчана отъ Министерството на народното просвѣщение съ заповѣдъ № 3490 отъ 8. VI. 1936 г. Може да се достави отъ книжарницитѣ на Хр. Г. Дановъ, Т. Ф. Чипевъ, Факелъ и др., а сжщо така и отъ автора, ул. „Ст. Караджа“, № 18 — София.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Синодно съобщение.

Единъ сподиченъ ежедневникъ — в. „Слово“ — въ броя си отъ 15 го, съ курсната статия, изнесе, че въ „върховетъ“ на Българската църква имало „накостно разединение“ и се *алегра, щото тия върхове, като съзнават лошитъ последица отъ това „разединение“ да надвишатъ въ себе си всички човешки и да дадатъ обновителенъ примѣръ на цѣлия общественъ животъ.*

Канцеларията на Св. Синодъ е опълномощена да даде следното освѣтление по изнесеното отъ в. „Слово“: „Накостно разединение“ въ върховетъ на Църквата нѣма, защото никой отъ тия върхове не е изрушилъ догмитъ, канонитъ, преданията и обичайтъ на Православната Църква; има, обаче, едно *разногласие* между архiereитъ по въпроса *какъ да се устрои нейното църковно управление* — Св. Синодъ.

Както споредъ Екзархийския уставъ отъ 1871 г., тъй и споредъ Екзархийския уставъ отъ 1895 год., приспособенъ въ Царството Св. Синодъ се състои: отъ Екзарха и четирима членове — *избираци* отъ епархийскитъ архiereи по за 4 години. Това законоположение е въ сила и сега.

Презъ 1921 год. Църковно-Народниятъ Съборъ реши устройството на висшата църковна властъ да се измени въ смисълъ: Св. Синодъ въ пълненъ съставъ, свикванъ единъ пѣтъ въ годината, да се състои отъ всички епархийски архiereи подъ председателството на Екзарха, — а постоянното присъствие на Св. Синодъ да се състои отъ 4-ма архiereи, *звиквани по азбучния редъ на епархиитъ за двегодишно служение.* Презъ всѣки две години да се свикава Църковенъ Съборъ, който да измени и допълни устава и да разрешава най-важнитъ църковно-просѣитни, административни, стопански и финансови въпроси.

Но, въпреки настояването на Св. Синодъ, той проектъ за Екзархийски уставъ не можа да стане законъ. Държавната властъ *го отрече* и не пожела да го внесе въ Народното събрание. Екзархийскитъ уставъ отъ 1895 година *си остава въ сила.* Но Св. Синодъ намираше, че правителството трѣбва да се произнесе по представената проекто-уставка и, ако не е съгласно съ нѣкои положения, да го повърне, за да се преработи и нѣкои негови установления да се изменятъ и нагодятъ къмъ изискванята на новото време.

Следъ осемъ години молби и убеждавания въ тая нужда, правителството най-посе се съгласи и, въ спорадуменъ си Св. Синодъ, назначи една комисия отъ 9 души, на които се възложи да преработи и съкрати приетия отъ Църковно-Народния Съборъ проекто-уставка и го пригоди за единъ по-съвремененъ Законъ за устройство и управа на Църквата. Тая министерско-синодална комисия, състояща се отъ първитъ наши богослови, канонисти и юристи подъ председателството на Старо-Загорския Митрополитъ, работи въ продължение на две години и благополучно завърши възложената ѝ задача.

Въ изработената отъ тая Комисия Проектъ сѣщо тъй се възприе: пълния съставъ на Св. Синодъ да се състои отъ всички епархийски архiereи, свикванъ на сесия единъ пѣтъ презъ годината, а Църковния Съборъ да се свикава всѣки четири години, съ задача да измени и допълни Устава и гласува църковни наредби. *Измяненъ биде отъ Комисията само принципа за азбучния редъ* и се запази досегашното узаконено положение: *членоветъ на постоянното присъствие на Св. Синодъ се избиратъ отъ епархийскитъ*

арchiereи за по 4 годишно синодално служение.

Въ свиканитъ следъ това последователно две събрания на епархийскитъ архiereи презъ 1932 и 1933 години, подиръ всестрани обсъжданя на въпроса, пакъ се възприе и за напредъ да се *прилага изборното начало* при набиране състава на Св. Синодъ въ постоянното му присъствие. Въ проекта най-щателно бидоха определени недометствата на пълния съставъ на Св. Синодъ, на постоянното му присъствие и на Църковния Съборъ, *ведомства, които обвърщатъ функциитъ на върховната църковна управа.* Той окончателно приетъ проекто-уставка биде представенъ презъ 1933 г. на Държавната властъ съ молба за надлежно законодателно утвърждение. Известно е, че безъ държавна санкция той не може да се прилага като законъ. Ала такава узаконение, въпреки новитъ многократни молби и настоявания отъ Св. Синодъ, представения проекто-уставка още не е получилъ.

Въ края на 1934 г. трима отъ епархийскитъ архiereи, на свиканото отъ Св. Синодъ архiereйско събрание, направиха предложение, *да се измени изборния принципъ при набиране членове за постоянното синодално присъствие въ смисълъ тия членове да бъдатъ не четирима, както е прието въ Екзархийския уставъ отъ 1871 и 1895 год., отъ специалната министерско-синодална комисия и отъ дветъ архiereйски събрания, а трима — единъ председателъ и двама членове, звиквани по азбучния редъ на епархиитъ.* Гласувано, това предложение не се прие. *Прие се съ 6 гласа противъ 3 отъ присъствуващитъ на събрание архiereи изборното начало,* по което се е ржководила Църквата отъ самото учредяване на Екзархията до сега. Тримата архiereи не пожелаха да се поличиятъ на това решение и до сега продължаватъ да не изпълняватъ разпоредженията на чл. чл. 9 и 27 отъ действащия Екзархийски уставъ, като въ два избора вече не взематъ участие. Щѣли да се съгласятъ да изменятъ отношението си къмъ болшинството епархийски архiereи и Св. Синодъ, ако се приемело тѣхното решение по спорния въпросъ, т. е. *9 епархийски архiereи да се откажатъ отъ убеждението си за полезността на изборното начало и да се наложи гледището на 3-мата.*

Понеже подобни налаганя на малцинството при колегално управление никжде по свѣта не се допускатъ, и Св. Синодъ не намери възможностъ да се отзове на това тѣхно желание. Св. Синодъ многократно вече моли Държавната властъ да узакони представения ѝ проекто-уставка, който като стане законъ, веднага да се свика Църковния Съборъ отъ духовнитъ и мирски представители на Църквата, който да се занимае и съ тоя споренъ въпросъ.

Отъ Канцеларията на Св. Синодъ.

Съдебно отдѣление.

Обявява се на заинтересованитъ страни и лица, че на *деветото* и *десетото* съдебни заседания на Св. Синодъ презъ лѣтната му сесия на 1936 год. ще бъдатъ разгледани следнитъ съдебни производства:

IX съдебно заседание — 24 юни 1936 г.

- 1) в. д. угл. д. № 18/36 на свещ. Димитъръ Б. Зографовъ, отъ с. Горна-Махла, Карловско.
- 2) в. д. угл. д. № 19/36 на свещ. Никола Кузевъ, отъ с. Трилистникъ, Пловдивско.
- 3) в. бр. д. № 156/35 на Гавранлъ Петровъ Фжкевъ и вѣра Д. Дякова, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 203/35 на Тодоръ Каменовъ Горановъ и Райна Георгиевна Рангелова, отъ с. Чорлево, Ломско.

5) в. бр. д. № 349/35 на Борисъ Миловач. Мариновъ отъ с. Войнци, Ломско, и Анка П. Ананиева, отъ с. Маданъ, Фердинандско.

6) в. ч. бр. пр. № 10/36 на Борисъ Йосифовъ Пъевъ, отъ с. Кривоносъ, Бръзничко, и Елена Д. Мутафова, отъ Бургазъ.

7) в. ч. бр. пр. № 11/36 на Герчо Щерева, отъ с. Овчарово, Шуменско, и Гина Минева, отъ с. Царь Крумово, Преславско.

8) в. ч. бр. пр. № 12/36 на Стефанъ Табаковъ, отъ Разградъ, и Анна Г. Христовичъ, отъ София.

9) в. ч. бр. пр. № 13/36 на Родославъ Добревъ Русевъ, отъ София, и Мария Чернева, отъ Русе.

10) в. бр. д. № 76/36 на Минчо Стефановъ, отъ с. Горно-Черковице, Каванглишко, и Иванка Савова Димитрова, отъ Бургазъ.

Х съдебно заседание — 27 юний 1936 г.

1) в. д. угл. д. № 17/36 на свещ. Йорданъ М. Поповъ, отъ с. Подгоре, Българчишко.

2) в. бр. д. № 240/35 на Маринъ Станчевъ, отъ с. Любенова-Махала, Ново-Загорско, и Неда Атанасова, отъ с. Кораново, с. о.

3) в. бр. д. № 251/35 на Стоянъ Мариновъ, отъ с. Смолско, Пирдоуско, и Йордана Дацева Далеева, отъ с. с.

4) в. бр. д. № 77/36 на Златка Янева Ставрева, отъ Бургазъ, и Георги Ивановъ Милушевъ, отъ с. гр. 5) в. бр. д. № 78/36 на Иванъ Д. Ничковски, отъ Ивайловградъ, и Султана Иванова, отъ с. гр.

6) в. бр. д. № 79/36 на Катя Ангелова Богатинова, отъ Пловдивъ, и Петъръ Христенъ Кочевъ, отъ Борисовградъ.

7) в. бр. д. № 80/36 на Атанасъ Антоновъ Жудевъ, отъ с. Войсилъ, Пловдивско, и Димитрия Илинова Величкова, отъ с. с.

8) в. бр. д. № 81/36 на Стоянъ Койчевъ, отъ с. Поповина, Асеновградско, и Ирина Димитрова, отъ Пловдивъ.

9) в. бр. д. № 82/36 на Стою Геневъ Павуновъ, отъ с. Бръзово, Пловдивско, и Вида Стоева, отъ с. с.

10) в. бр. д. № 83/36 на Климентъ Ивановъ Димитровъ, отъ Перникъ, и Димка Стоменова Хаджийска, отъ София.

Забележка: Въ случай, че казанитъ заседания не се състоят на определенитъ дати, или не бъдатъ разгледани всичкитъ насрочени дѣла, последнитъ се отлагатъ за следващитъ по редъ заседания.

Сливенска епархия. На 5 май т. г. Н. В. Пр. св. Сливенскитъ митрополитъ г. Иларионъ замина презъ Бургазъ за манастира „Св. Георги“ при гр. Поморие (Ахияло), лето на 6 с. м. отслужилъ св. Божествена литургия въ манастирския храмъ по случай патронния празникъ на последния. Въ речта си, която държа въ храма въ присъствието на голѣмо множество поклонници, дошли отъ далечни и близи градове и села, изтъкна ролята на манастира въ културно и просвѣтно отношение сега и преди 1906 година, до когато бѣ подъ веденето на тогавашния Ахиялски гръцки владика, който презъ 1906 год. избѣга въ Цариградъ и впоследствие стана цариградски патриархъ, вече покойникъ.

Н. В. Преосвещеното апеларъ къмъ присъстващитъ поклонници тѣ и тѣхнитъ близи и познати да дадатъ своята материална подкрепа на манастира и да съдействуватъ за възобновяване на предниното — до 1906 г. — значение.

Като начало на благотворителностъ, нѣколко манастирски стаи сж пригодени за приютъ на неджажни старци и старци отъ Бургазката област, които ще се издържатъ отъ паричнитъ помощи, дадени отъ Бургазкия клонъ на Комитета „Обществена подкрепа“ въ София.

Въ казания манастиръ, като най-удобенъ, се откриватъ курсове за опрѣвявяне познанията на свещеницитъ отъ Сливенска епархия и курсове за подготовка на учители отъ основнитъ училища за ржководители на църковни хорове и ученически християнски дружества.

— На 15 май т. г. Негово Високопреосвещенство отслужи благодарствень молебенъ въ храма „Св. Димитъръ“ въ гр. Сливенъ по случай Тезоимения день на Негово Величество Царя.

На 20 май т. г. Негово Високопреосвещенство замина презъ гр. Ямболъ за манастира „Св. Спасъ“ при с. Чаргаи, Ямболско, и на 21, четвъртъкъ — „Възнесение Господне“ — служи св. Божествена литургия и държа подходяща за празника речъ.

— На 24 с. м. Недѣля св. Отци и св. св. Кирилъ и Методий, Негово Високопреосвещенство отслужи молебенъ на площада „Х. Димитъръ“ въ гр. Сливенъ.

— На 29 с. м. Негово Високопреосвещенство замина презъ Бургазъ за гр. Царево (Василко) лето бѣ посрещнатъ отъ кмета съ хлѣбъ и солъ и приветствуванъ, и на 30 с. м., зааушница, отслужи панахидъ и държа речъ, а на 31 с. м., Недѣля, отслужи св. Божествена литургия въ храма „Успѣние Пр. Богородици“ въ Царево (Василко) и държа подходяща речъ за празника. Сжитиятъ день, въ 5 часа сл. обѣдъ, въ новопостроения храмъ се отслужи бденине.

Търновска епархия. На „Педесетница“ и „Св. Духъ“ Н. В. Пр. св. В. Търновскитъ митрополитъ г. Софроний посети градъ Тръвна, придруженъ отъ Всеблагочестивия Дръновски Архирейски Намѣстникъ протоерей Илия Лукановъ. На площада се бѣ събрало множество народъ. Тукъ бѣха: Дръновскитъ Околийски Управителъ г-нъ Мариновъ, който положи голѣми грижи за поддържане реда при срещата; градскитъ кметъ; свещеницитъ отъ града и околността; ученицитъ отъ прогимназията, първоначалното и столарско училища; официалнитъ лица; гражданството и разнитъ организации.

Прѣвъ се представи на Митрополитъ г-нъ Околийски Управителъ. Следъ него градскитъ кметъ го приветствува съ „Добре дошли“. Свещеникъ Г. Пъевъ произнесе следната приветствена речъ:

Ваше Високопреосвещенство! Презпълненъ отъ велика радостъ, въ настоящия моментъ изпълнявамъ единъ дългъ, като Ви посрещамъ тукъ и отъ името на духовенството въ града и околността отъ името на Православното Христ. Братство и отъ името на всички граждани Ви приветствувамъ съ „Добре дошли“, Високопреосвещеней Владико, въ нашия маякъ, но не бележитъ по своето минало градцѣ.

Ние Ви изказваме нашитъ сърдечни благопожелания, штово Всеблагиятъ нашъ небесень Отецъ да Ви дарува здраве, сила и борзостъ, за да светителствувате дълголѣтно на тоя Архиастирски престолъ, на който сж въздани достойни и велики Ваши предшественници.

Ваше Високопреосвещенство! Нашата почтъ къмъ Васъ е не отъ вчера и днесъ. И изтълото да Ви посрещне тукъ тръненско гражданство е дошло да посрещне не личность съвсемъ за него незнаята, но да срѣдне познати му силень по духъ свой духовень Архиастиръ и Наставникъ, възсаждающъ на най-великия

старостолечен духовенъ престолъ, възploщаващъ напълно въ себе си завѣтитъ на ония, които отъ Търново въкове сж днѣшния живота на цѣлия народъ, и завѣтитъ на ония, които въ далечното минало, пакъ отъ Търново сж пращали просвѣта, вѣра и народностъ по всички краища на сжката ни родина.

Ваше Високопреосвещенство! Трѣвна, градецъ малкъ, свенливо сгушенъ въ дълитъ на китния Трѣвненскы Балканъ, който роди и открии Славейковъ, Ангелъ Кичевъ и плеада оше борци въ недалечното минало за народна свобода, е винаги готова да приеме въ своитъ обитая гости като Васъ, Владико Светий, които — по примѣра на своитъ велики и достойни предшественници, възселяващи на древлепросияния В. Търновски духовенъ престолъ, като мастития народенъ светецъ и мченикъ Патриархъ Евтимия, несъкрушимиятъ по духъ и знаменосецъ на българската борба противъ гръцкото фанатство, Иларионъ Макариополски, незабравимиятъ на вѣчни времена и отъ никого, и не по-малко мченикъ Иерархъ Климентъ — сж готови и душата си да положатъ за своето паство.

Прочее, въ тоя, колкото тържественъ, толкова и радостенъ моментъ, всички ние Ваши духовни чела, съ сърца чисти, съкрушени и смиренни, отправяме топла молитва къмъ Всевишния Пастироначалникъ Господа да даде зараве и дългоденствие на нашия Духовенъ Архипастиръ, който има да ни води по пътя на истината, добротата, любовта и братското единение. Молимъ се оше, щото Всеомогшиятъ Богъ да укрѣпи Дѣсицията Ви, та смѣло и решително, безъ да се смущавае отъ разнитъ житейска буре и вѣтрове, да изведе на спасителния брѣгъ, тъй силно разлюбяваниятъ днесъ Корабъ Христовъ.

Съ тия чувства и благопожелания, като Ви привѣтствувае оше веднакъ, Ваше Високопреосвещенство, просейки Архипастирското Ви благословение, дължа да Ви заявя, че вратата, изидани съ любвеобилнитъ сърца на Трѣвненци сж широко отворени за Васъ и извиквае: „Осанна, Благословенъ е, Който иде въ името Господне“

Следъ това Негово Високопреосвещенство бѣ привѣтствувае отъ сръдциния директоръ Г-нъ Борисъ Попъ Александровъ отъ името на учителството, съ следнитъ думи:

„Ваше Високопреосвещенство! По случай идването Ви въ Трѣвна щастливъ съмъ, че мога да Ви поднеса отъ името на учителитъ отъ Трѣвненската община сръдечни честитки и благопожелания за дълга и благоворна служба на родната ни Православна църква.“

Ваше Високопреосвещенство! Църквата и училището сж двата главни фактори за възпитанието на българския народъ. Когато училището е работело заедно съ Църквата, създавала се и интелигенция, която е била годна да пази народното име и да твори свѣтлы народни бдлинни. Днесъ, съ ралостъ можемъ да отбележимъ, че свещеници и учители сж наредили рамо до рамо и работатъ за културното подигане на напичитъ народъ. Това е едно добро знамение. Дано се възвърнатъ ония хубави времена, въ които тия два народни института сж формирали и възраствували моралнитъ и интелектуални сили на нацията. Нека учители и свещеници заработватъ заедружно между народа и да развоятъ у него апазалилата се вѣра и добротата въ една творческа стих-я. Това ще бжде желаната епоха на мирно живуване и културно напредване. Да възкрисне въ нашия народъ вѣрата, просвѣщението и човѣщината.

Добре дошли въ нашия градъ!

Отъ името на Православното християнско братство „Покровъ Пресвятыя Богородици“ братствената каснерка г-жа Райна Ст. Стайкова поздравя митрополита съ „добре дошли“ и му поднесе букетъ отъ чисти цвѣта.

Г-нъ Н. Чушковъ, старъ учитель-пензионеръ, отъ

свое име го поздравя съ топли и сръдечни думи.

Най-после, Негово Високопреосвещенство бѣ привѣтствуванъ отъ г-нъ Иванъ Симеоновъ, учителъ при столарското училище и ръководителъ на ученическото православно християнско д-во при сжщото училище.

На всички тия приветствия Негово Високопреосвещенство отговори съ топли, насърчаващи, ободряващи и възвисяващи ургнетата човѣшка душа думи.

Въ съборната църква „св. Архангелъ“, препълнена отъ богомолци, се отслужи тържествена архиерейска вечеря съ летохлѣбие. На отпуската Негово Високопреосвещенство произнесе кратко, но дълбоко прочувствено слово.

На „Петдесетница“ въ сжщата църква, въ съслужение съ Дрѣновския архиерейски намѣстникъ и всички градски свещеници се отслужи архиерейска литургия, презъ време на която взе участие съ пѣнието си хора при музикалното дружество „Гусла“. Непосрѣдствено следъ божествената литургия започна великата вечеря. Следъ отпуската на вечерята Негово Високопреосвещенство произнесе възхвилено слово, като обясни значението на тоя великъ християнски празникъ. Въпрѣки доста напредналото време богомолцитъ не се отекчиха. Нито единъ не напусна богослужението докато не чу последната дума и докато не получи напоръ отъ благославящата дѣсица на Н. В. Пр.

На „св. Духъ“ Н. В. Пр. отслужи божествената литургия въ църквата „св. Вм. Георги“ при пѣнието на сжщия хоръ. На края на службата Н. В. каза дълбоко съдържателна проповѣдъ, като разясни „причата за изгубената овица“, заради която пастиритъ съ остави деведесетъкъ и деветъ, а ще потърси загубената. Той препоръча строго да пазимъ нашата всепобедна православно-християнска вѣра и да не се отдѣляме отъ майката-църква.

I. У насъ.

Синодалнитъ митрополити въ Соф. дух семинария. На 13 и 16 т. м. Тѣхия Високи Пресвещенства Синодалнитъ Митрополити посетиха тукашната духовна семинария, дето сж присѣтствуваели на зрѣлостнитъ изпити по Догматическо и Основно богословие, История на християнска църква и История на българската църква.

† Д-ръ Никола Чиловъ. На 17 т. м. почина вследствие автомобилната катастрофа известиятъ въ България индустриалець д-ръ Н. Чиловъ. Опѣлото му се извърши на 17 с. м. въ църквата „Св. София“ отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ. Присѣтствуваха на опѣлото Тѣхия Високи Пресвещенства Синодалнитъ архиереи, г. г. министри, представители на Дворца, общественици и хиляденъ народъ. Високопреосвещени Стефанъ произнесе речъ, въ която изтъкна добритъ качества на покойника като човѣкъ, общественникъ и споласникъ дець.

Богъ да го прости! Вѣчна му память!

Пристигане на Великия епископ. На 16 т. м. пристига въ столицата Негово Пресвещенство св. Великият епископ г. Андрей, викарий на Варненския и Преславския митрополитъ.

Издържали успешно изпитъ художнико-иконописни и рѣзбари. Поради показанъ добъръ успехъ на тазигодния изпитъ, Св. Синодъ е решилъ да бъдатъ признати правата на следнитъ художнико-иконописци:

1) Олга Желѣзкова Богданова, отъ гр. София, — да работи църковна живопись въ селата и въ по-малките (околийскитѣ) градове подъ ръководството и отговорността на художнико-иконописци съ признати права.

2) Георги в. Сотировъ, отъ гр. София, — да работи църковна живопись само въ селата и то подъ ръководството и отговорността на художнико-иконописци съ признати права.

3) На рѣзбаритѣ Марчо Радуловъ Марковъ отъ гр. София; Чушковъ Василъ Ивановъ отъ гр. Провадия и Илия Йордановъ Червенковъ отъ гр. Плевнѣнъ — да работятъ църковна рѣза въ селата самостоятелно, а въ градоветѣ — подъ ръководството и отговорността на рѣзбари съ признати права.

Допълнение на „Устава на спомогателния фондъ за свещенослужители.“ Съ окръжно № 3993 отъ 9 т. м. Св. Синодъ е съобщилъ на Епархийскитѣ началства, че чл. 22 отъ Устава на спомогателния фондъ за свещенослужителитѣ се допълня така: „Редовната помощ се изплаща тримесечно въ предплатата отъ съответния Епархийски касиеръ-счетоводител, който изпраща въ Св. Синодъ платежитѣ листове отъ книгчката“.

II. Въ чужбина

Архирейскиятъ съборъ на сръбската прав. църква се е събралъ на редовната си сесия на 24 май т. г., която подиръ надлежна молитва, е била открита отъ патриарха Варнава, въ присъствието на всички архирей, освенъ боледуващия Мирона Пакрачки. За секретари сж били опредѣлени епископитѣ Симеонъ Шабачки, Дамаскинъ Мукачевски и Тихонъ Захумско — Херцеговински, Избрани сж били петъ комисии: 1) за дневния редъ (патриархътъ Симеонъ Шабачки, Дамаскинъ Мукачевски и Тихонъ Захумско — Херцеговински); 2) законодателна (Гаврило, митрополитъ Черногорски, Доситей, митрополитъ Загребски, и епископитѣ Георги Будиски, Нектарий Заорничко — Тузленски и Иринея Далматински); 3) административно-финансова (Сараевскиятъ митрополитъ Петръ и епископитѣ Серафимъ Призренски, Емилианъ Тимошки и Иванъ Нишки); 4) просвѣтна (Баналушкиятъ митрополитъ Василъ и епископитѣ Вениаминъ Браничевски, Симеонъ Шабачки и Тихонъ Захумско — Херцеговински) и 5) мисионерска (Загребскиятъ митрополитъ Доситей и епископитѣ Георги Будиски, Иринея Бачки, Николай Охридско-Битолски и Дамаскинъ Мукачевски).

Органътъ на сръбската патриаршия „Гласник ср. пр. патр.“ (№ 14—15 т. г.) по тазъ случай пише: „Тази годишнитъ засади на архирейския съборъ изгледа, че ще бъдатъ отъ велико историческо значение, понеже ще се занимаватъ съ проучването и решенето на въпроситъ за свещеническитѣ заплати и утвърдението на прагматиката на свещеницитѣ и църковнитѣ чиновници.“

На 8 юний се е събралъ **патриархийскиятъ църковенъ съборъ** (състоящъ отъ архирейи, клирици и миряни), който между другото ще се занимае съ сжщитѣ въпроси.

Сръбски православенъ храмъ въ Сев. Америка, въ гр. Питтсбургъ (Пенсилвания) е билъ съграденъ и осветенъ на името на св. Сана, на 26 априлъ

т. г. Освещението извършилъ сръбскиятъ епископъ за Сев. Америка Вениаминъ, съ благословението на руския северо-американския митрополитъ Теофила.

Съграждането на тая църква срещнало голѣми трудности и прѣчки. Нейното довършване и освещаване се счита за единъ успехъ отъ православно-национално гледище на сръбитѣ въ тая градъ, мнозина отъ които до днѣ време преца тоа стоели подъ впечатлението, че отъ Сърбия и сръбската патриаршия малко се грижели да подпомогнатъ започнатото дѣло. Патриархъ Варнава напоследъкъ позарилъ за тая църква 500 долара.

Загребскиятъ православ. митрополитъ Доситей, първиятъ сръбски митрополитъ въ северо-западнитѣ области на Югославия (— Хърватска, Словенско) има за главна задача да душпастирствава между прѣснатитѣ, като офицери, войници, чиновници, работници, търговци и изобидо преселници и живѣщи въ тия страни православни сърби, а сжщо и да поддържа разпространенето на православнието между р. католицитѣ хървати, словенци, далматинци и пр. — една важна и трудна работа. Презъ миналия месецъ май митроп. Доситей направилъ каноническа обиколка изъ най-северозападнитѣ части на тия области. Той посетилъ градоветѣ Карловацъ, Ясеница, Сушакъ, Фюме, Абация, Цирквенеца, Сень, Оточина, Шанца, Велебитъ, Грачацъ и Плоче, където насѣжда, посрещатъ радушно отъ православно-населеніе, служилъ по църквитѣ, държалъ подклящи проповѣди и слова, организиравъ православнитѣ общини и постройката на православни храмове, лето още нѣма таква.

За напредѣкъ на римокатолицизма въ сръбската земя говори „Гласникъ београдске надбискупіе“ (р.-католически органъ). Споредъ тая органъ, презъ последнитѣ десетъ години римо-католически църковни общини сж основани въ Бѣлградъ (петъ), въ Нишъ, въ Крагуевацъ, Заичаръ (съ зубатъ храмъ), Равна Река (съ зубавъ просторенъ храмъ), Кральново (сжщо съ зубавъ храмъ), Смедеревъ, Боръ, Шапацъ (съ новъ храмъ), Валево и Ужича. И тукъ пастовта на римо-католицитѣ се състои почти изключително отъ преселници или временно преживѣващи въ тия мѣста хървати и словенци изъ северо-западнитѣ области на Югославия, като работници, военни, търговци и т. н.

Комунистическо-безбожническа агитация се развива напоследѣкъ твърде много въ Югославия, споредъ съобщенията на сръбската духовна преса. Тая агитация и тукъ се видѣла, въ своитѣ обичайни форми: „кржжоти“ за „наука“, „литература“, „прогресъ“ и т. н. Надлежитъ ржководни фактори малко обръщали внимание на тая агитация.

Починалъ е новгородскиятъ митрополитъ Арсеній, въ Туркестанъ, лето е билъ заточенъ отъ свѣтския болшевиизъмъ.

Митрополитъ Арсеній е билъ единъ отъ виднитѣ архирей на руската прав. църква.

Той е бимъ роденъ (въ мирѣ Авксентій Стадницки) въ гр. Кишиневъ на 22 януарий 1852 г., лето ствршилъ духовната семинария. Въ 1885 г. свършилъ Киевката духовна академия. Билъ следъ това 10 години преподавателъ въ Кишиневската духовна семинария. Подиръ като въ 1897 г. станалъ монашествуваще духовно лице, билъ назначенъ за инспекторъ, а после и за ректоръ на московската духовна академия. Въ 1899 г. билъ произведенъ въ епископския санъ и назначенъ за викарий на московския митрополитъ. Въ 1907 г. билъ назначенъ за управляващъ псковската епархия, а отъ 1910 г. — новгородския архиепископъ (а отъ 1917 — митрополитъ).

Покониванъ е билъ д-ръ по църковната история. Отъ 1905—6 везелъ дѣлно участие въ предсѣборния присѣствие, като председателъ на V комисия. Той е

бил преди това и председател на духовно-учебния комитет и на руския Св. Синод.

На руския църковен съборъ (1917 г.) въ Москва той бил избранъ за единъ отъ тримата кандидати за патриархъ московски.

Вече отъ 1919 год. започватъ да го преследватъ болшевицитъ. Тъ едно следъ друго го изпращатъ на заточение въ Архангелскъ, въ Бухара, въ Туркестанъ, лето и починалъ.

Покойникътъ се отличава съ своята ученостъ, съ благороденъ характеръ, съ твърда воля и непоколебими убеждения. Въ заточеничеството си той пренасялъ всички мъченичества съ голямо търпение, Богъ да го прости.

Германското правителство признало руската емигрантска църква (крило отъ Сремски-Карлови) за публично-правна корпорация и за неинъ председател — берлинския епископъ Тихона. Въз основа на това, руската църква получава правото да събира отъ своитѣ пасоми църковни данъци за своитѣ нужди. Държавата щѣла да построи въ Берлинъ и съборна православна църква, като ѝ определило и известно мѣсто за цѣлта.

Въ Германия има още две други руски църковни ведомства: ведомство на привърженицитъ на руския митрополитъ за западна Европа Емогия (тѣ сж мнозинството) и ведомството на московската патриаршия, заведено отъ руския литовски митрополитъ Елефтерия.

Разпространението на православното между малоруситѣ — унията въ Галиция (Полша) прави понататъшни и добри крачки, въпреки пречкитѣ, които то среща въ униятскитѣ и римо-католич. църковни власти, а сѣщо и въ административнитѣ полски власти въ тая областъ и въпреки голѣмитѣ трудности, особено въ материално отношение. Съгласно тамошнитѣ закони, когато едно население (дори цѣло село) промѣни изповѣданieto си, всички църковни имоти (храмъ и т. н.) оставатъ въ собственостъ на църквата, на които до тогава е принадлежало населението, въ дадения случай на униятската църква. (Унияти руси въ Галиция има около 3—4 милиона, преминали въ униятството преди нѣколко вѣка подъ давлението на тогавашното римо-католическо австрийско правителство, но не загубили своята православна традиция и обичаи за православното). Населението тамъ е бедно, и като преминава въ православнието, то трѣбва да намери между себе си материални сръдства за съграждане и поддържане храма, за издържка на свещеникъ и т. н. Въпреки тия пречки и трудности, вече цѣли села тамъ сж преминали въ православнието. Въ много други села православнието спечелва все по-вече симпатии. Православната духовна мисия се заведеа отъ архим. Филотея, подпомаганъ отъ редията самоутвердени духовни лица и интелигенти (като иеромонахъ Никандръ, С. Ю. Бендасковъ, проф. В. М. Занкичъ, свещ. Чернибаевъ, свещ. А. Новицки, свещ. Павлишинъ, инженеръ В. В. Мязожиковъ, инженеръ Н. В. Холмогоровъ, инженеръ Дегтяревъ и т. н.): Униятското духовенство, начело съ епископа Коциловски, предприело униятска „контра-мисия“ но тя дала обратенъ резултатъ. Варшавскиятъ в. „Слово“ отъ 17 май т. г. описва, какъ тая „контра-мисия“ уредила голѣми униятски съборъ съ процесии въ с. Яблонка, на който дошли много селяни-унияти и отъ далечни села. Но повечето отъ тия селяни отишли не въ униятската, а въ православната църква и тия била до тамъ препълнена, че много отъ селинитѣ останали вънъ около църквата. Тия унияти и селяни искали да имъ се извършатъ молебени въ православната църква, и служащитѣ православенъ свещеникъ (о. Никандръ) служилъ безпрекъсване молебена въ църквата и презъ ноцта,

безъ да може да удовлетвори желанието на всички тия христиани.

При подигнатото настроение отъ 5—7 май т. г. въ гр. Львовъ се състояло събрание на „Съвета на правосл. духовна мисия въ източна Галиция“, на което подъ председателството на началника на мисията архим. Филотея, следъ надлежни доклади и решения за мисията, билъ избранъ новъ съставъ на съвета. Решено било да се основе „Мисионерски комитетъ“ за цѣла Галиция.

Много подпомага мисионерското правосл. дѣло въ Галиция „Львовското православно братство“. Братството имало своето годишно събрание презъ м. май, на което било избрано ново настоятелство, решило да издава свой печатенъ органъ „Воскресение“ и избрало равни комисии отъ мисионерски, православенъ и благотворителенъ характеръ.

Д-ръ Ст. Станчевъ.

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление № 4221. На 24 юний т. г. въ канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе за втори пѣтъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ-печатаръ печатането на 20,000 връзки свидетелства за позволение за вѣнчаване, 20,000 връзки свидетелства за вѣнчаване, 20,000 връзки свидетелства за св. кръщение (за младенци) и 4,000 връзки свидетелства за св. кръщение — извлѣчение нѣзъ църковнитѣ регистри.

Приближителната стойностъ на предприятието възлиза на около 127,000 лева.

Търгътъ ще се открие въ 10 часа, а документитѣ и предложенията ще се приематъ до 11 часа сѣкция день.

За участие въ търга се изисква залогъ 10 на сто отъ приближителната стойностъ въ банково удостоверение, съгласно чл. 181 отъ закона за Б. О. П.

Поеминитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день отъ 17—18 ч. въ канцеларията на Св. Синодъ. (Справка Държ. в-къ брой 124 отъ 8 юний 1936 год., гр. София, 16 юний 1936 г.)

1—183—1

Отъ Канцеларията.

Църковно настоятелство при храма „св. Всѣхъ святихъ“ — гр. Тетевенъ.

Обявление № 3В. На 7 юний 1936 г., отъ 9 до 11 ч. въ Тетевенското околийско данъчно управление ще се произведе за втори пѣтъ търгъ съ тайна конкуренция за отдаване направа частъ отъ църковна пристройка.

Девизна стойностъ 118,325 лева.
Залогъ за правоучастие въ търга е 5 на сто въ банково удостоверение, допълненъ на 10%, при възлагането. Всички разноски (като герба, публикации и пр. сж за сметка на предприемача.

Тръжнитѣ книжа въ канцеларията на настоятелството, гр. Тетевенъ, 12 юний 1936 г.

1—184—1

Отъ настоятелството.

Камбани

църковни и училищни.

Изработвамъ нови и преливамъ спукани на самото мѣсто или въ София. Само за трудътъ ми се плаща 7 лв. на нгр

Димитъръ М. Алексиевъ,

техникъ-камбанодѣляръ,
ул. „Татарлий“ № 65 — София.

1—181—1

Печатница С. М. Стайковъ — София

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлгеровъ.